

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 8792/14
15.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Радојке Маринковић и Гордане Гајић-Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А. А. М. С. С., држављанина С., чији је пуномоћник Р. Ђ., дипл. правник организације – Центра за из Б. Ул. бр....., против решења Комисије за азил АЖ од 05. маја 2014.године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 15.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил број АЖ од 05. маја 2014.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба А. А. М. Ш., држављанина С., од оца А. и мајке Н., рођеног дана године у Д. А., С. изјављена против решења Министарства унутрашњих послова, Одељења за странце, Одсека за азил број од 05.07.2013. године, а којим је усвојен захтев за азил тужиоца и додељена му супсидијарна заштита.

Тужбом поднетом овом суду дана 28.06.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да у поступку доношења решења није поступљено по правилима поступка, чињенично стање није утврђено, а у решењу није правилно примењен закон, да тужени орган није поступио у складу са правним

схватањима и примедбама у погледу поступка изнетим у пресуди Управног суда бр. У 18705/13 од 21.02.2014. године, што је супротно члану 69. Закона о управним споровима. Наводи да је оспорено решење неразумљиво, изрека решења је противуречна наводима из образложења, да у образложењу оспореног решења нису образложени наводи жалбе тужиоца, нису наведени правни прописи и разлози који би, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућивали на решење какво је дато у диспозитиву оспореног решења, што је супротно одредби члана 235. став 2. и члана 199. Закона о општем управном поступку. Указује да је тужени орган био дужан да поново спроведе поступак и одлучи по жалби тужиоца од 27.07.2013. године, а не да се изјашњава на наводе тужбе и доказе изнете у управном спору који је пресудом Управног суда од 21.02.2014. године окончан. Тужени орган се позива на извештаје Међународних организација и Влада појединих земаља, не наводећи о којим извештајима је реч и у чему се састоји њихова садржина и не наводи разлоге који су били одлучни при оцени ових доказа. Оспорава правилност закључка туженог органа да код тужиоца нису испуњени услови за признавање статуса избеглице и додељивање уточишта у Републици Србији. Наводи да код тужиоца постоје сви елементи прописани чланом 2. став 7., 8. и 9. Закона о азилу за дефиницију избеглице и да су испуњени услови да се тужиоцу призна право на уточиште у Републици Србији и статус избеглице, и то услови који су основе прогона, радње прогона, страх од прогона и одсуство државне заштите и указује на чињенице и доказе из којих, по становишту тужиоца, произлази испуњеност наведених услова за признавање тужиоцу статуса избеглице. Истиче, као разлоге, основе прогона, чињенице да је тужилац увек изражавао свој став да је противник званичне сиријске власти, да не подржава председника Б. А. А. и његову партију БААС, да је симпатизер опозиционих снага, да је отац тужица напустио Сирију због политичког прогона и противљења А. режиму, да су и чланови уже породице тужиоца означена као противни владајућем режиму, да је тужилац био жртва сталног испитивања, психичког малтретирања и непријатности које је доживљавао од стране припадника државне безбедности, те је додатни основ прогона и чињеница да је тужилац сунит муслиман, а да се сукоб у С. проширио и у виду верског сукоба између сунита и осталих верских група, и добио размере верског рата између владајућих алавита и остатака становништва које већински припада муслиманима сунитима. Оспорио је закључак туженог у образложењу оспореног решења да у С. постоји насиље општих

размера, а не грађански рат, који је попримио и обележје верског рата, а како је то правилно утврдио првостепени орган у решењу од 05.07.2013.године. Даље наводи да је погрешно утврђено да није било радњи прогона у случају тужиоца и указује да није неопходно да се тражиоцу азила и физички науди да би био испуњен услов прогона за додељивање избегличке заштите, те наводи околности за које тврди да су радње директног и индиректног прогона тужиоца и предлаже доказе на ове околности. Истиче да место одакле потиче тужилац је попреште најгорих сукоба и борби, да је према извештају из 2013.године, од почетка рата 2011. године у Д.А. убијено људи и да из навода тужбе и предложених доказа произлази да тужиоцу, као присталици опозиције, прети непосредна смрт од стране припадника Асадовог режима и војске. Оспорава и закључак туженог органа да код чињенице да тужилац живи у Републици Србији дуже од две деценије где је засновано породицу, те да је напустио земљу знатно пре доласка Б. А. А. на власт 2000.године, нису испуњени услови за додељивање тужиоцу уточишта у Републици Србији указујући на одредбу члана 2. став 7. и 8. Закона о азилу. Наводи и да је код тужиоца основан страх од прогона, указује и на постојање одсуства државне заштите тужиоца и наводи чињенице и доказе на којима заснива ове наводе тужбе. Предлаже, с обзиром на одредбу члана 70. Закона о управним споровима, да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, те донесе пресуду којом се тужба тужиоца уважава, поништава оспорено решење и признаје право на уточиште тужиоца у Републици Србији.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да оспорава тужбу, тужбене наводе и захтев у целости као неосноване. Оспорава тврдње тужиоца да је тужени орган повредио одредбу члана 199. став 2. и члан 235. став 2. Закона о општем управном поступку и наводи да је тужени орган у свему поступио у складу са пресудом Управног суда број У 18705/13 од 21.02.2014. године. Наводи да је предмет спора такав да не захтева непосредно саслушање предложених лица и извођење других доказа у циљу утврђивања чињеничног стања и предлаже да Управни суд, без одржавања усмене расправе донесе пресуду којом се одбија тужба тужиоца.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно

